

РЕШЕНИЕ

№ 1306

гр. София, 13.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 135 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ТАНКА П. ЦОНЕВА**

при участието на секретаря **ЗОРНИЦА В. АПОСТОЛОВИЧ** като разгледа докладваното от **ТАНКА П. ЦОНЕВА** Административно наказателно дело № 20211110215619 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на М. М. М. от гр.Видин, ***** против Наказателно постановление № 21-4332-017600/26.08.2021 г., издадено от Началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на жалбоподателя на основание чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 (две хиляди) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 (двадесет и четири) месеца за нарушение по чл.174, ал.3 ЗДвП.

В жалбата се релевират доводи за допуснати процесуални нарушения при съставяне на АУАН и издаване на обжалваното наказателно постановление. В тази връзка се сочи, че в нормата на чл.174, ал.3 от ЗДвП се съдържали няколко отделни хипотези, като от текста на издаденото НП не ставало ясно коя точно е нарушил жалбоподателя. Основанието за налагане на санкцията било чл.174, ал.3, предл.2 от ЗДвП, което не съответствало на словесното описание на нарушението. Твърди се още, че в съставения АУАН бил посочен само един свидетел, което било нарушение по чл.42, ал.1, т.7 и чл.43, ал.1 от ЗАНН.

По изложените съображения се иска от съда отмяна на обжалваното наказателно постановление.

В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява. Същият се представлява от упълномощения си повереник – адв. Детелина Попова – САК, която в дадения ход по същество пледира за отмяна на наказателното постановление, като неправилно и незаконосъобразно, предвид изложените в жалбата аргументи.

Административно –наказващият орган, редовно призован не изпраща представител и не изразява становище по основателността на жалбата.

Съдът, след като служебно провери обжалваното наказателно постановление, доводите на страните и събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

На 17.08.2021 г. около 04:40 часа в гр.София по ул.“Околовръстен път“ с посока на движение от с. Казичене към АМ“Тракия“ се движел лек автомобил „Ауди“ с рег. № ВН 61 65 АК. В близост до бензиностанция „Шел“ автомобилът бил спрял от дежурен полицейски екип в състав – св.ЕЛ. и колегата ѝ – Ивайло Славчев Недков за извършване на рутинна проверка.

В хода на извършената полицейска проверка от представените документи била установена самоличността на водача на МПС – жалбоподателят М. М. М. и собственика на управлявания от него лек автомобил – Сашка Георгиева Иванова. След това полицейските служители предложили на водача на лекия автомобил да бъде тестван за употреба на наркотични вещества с техническо средство „Drug Test 5000“, но последният отказал.

На водача М. бил издаден талон за медицинско изследване № 077027 с отбелязване, че следва да се яви във Военно-медицинска академия в указания срок от 45 минути след връчване на талона срещу подпис. Жалбоподателят подписал талона за медицинско изследване, но не се явил в указаното лечебно заведение и не дал кръв за анализ.

За констатациите от извършената проверка свидетелят ЕЛ. –на длъжност мл.автоконтрольор в СДВР - ОПП съставила против М. М. М. АУАН с бланков № 220490/17.08.2021 г., в който квалифицирала установеното нарушение по чл.174, ал.3, предл.2 от ЗДвП.

Актът бил предявен и връчен на нарушителя, който след като се запознал със съдържанието му, го подписал без възражение.

На място било иззето и свидетелството за правоуправление на МПС на водача и контролния талон към него.

В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН също не е било депозирано писмено възражение против така съставения акт.

Въз основа на горепосочения АУАН било издадено обжалваното в настоящото съдебно производство Наказателно постановление № 21-4332-

0117600/26.08.2021 г., с което при идентичност на описанието на нарушението, жалбоподателят бил санкциониран на основание чл.174, ал.3, предл.2 от ЗДвП с „глоба” в размер на 2000 (две хиляди) лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 (двадесет и четири) месеца.

Препис от наказателното постановление бил връчен срещу подпис на жалбоподателя на 25.10.2021 г.

Изложената фактическа обстановка съдът приема за безспорно установена от писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК вр.чл.84 от ЗАНН–АУАН с бланков № 220490/17.08.2021 г., талон за медицинско изследване № 077027, справка-картон на водача, Заповед № 8121-К-13318/23.10.2019 г. и Заповед № 8121-3-515/14.05.2018 г. на министъра на МВР за определяне на длъжностните лица от МВР за съставяне на АУАН; както и от гласните доказателствени средства.

Съдът кредитира с доверие показанията на свидетеля -актосъставител Симова, от които се установява, че водачът на МПС е бил спрял за извършване на полицейска проверка, в хода на която отказал да бъде тестван с техническо средство за употреба на наркотични вещества. Същият обяснил, че в близката седмица е употребил марихуана на рожден ден и че в момента пътува за морето, като при положителен резултат от теста, ще му се провали почивката. След това на водача бил издаден и връчен срещу подпис талон за медицинско изследване.

Предвид изложеното, възприетата от съда и описана по -горе фактическа обстановка, установена на първо място от презумптивната доказателствена сила на АУАН, въведена изрично с разпоредбата на чл. 189, ал.2 ЗДвП, показанията на св.Симова и приобщените писмени доказателства, не беше оборена от страна на жалбоподателя.

С оглед спецификата на производството и на защитащите обществени отношения при нарушения по ЗДвП е въведено изключение от общите правила за доказването в административно-наказателния процес, като доказателствената тежест е разместена - в тежест на жалбоподателя е да обори констатациите в АУАН, които до доказване на противното се считат за верни.

В настоящия случай жалбоподателят не ангажира доказателства и не опроверга доказателствената сила на констатациите в АУАН.

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от легитимирано лице срещу подлежащ на съдебен контрол административно-наказателен акт, и в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН, с оглед на което жалбата се явява процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал.1 от ЗАНН, в настоящото производство районният съд следва да провери законността на обжалваното НП, т.е. дали правилно е приложен както процесуалния, така и материалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал.1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН.

В изпълнение на това си правомощие съдът служебно констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни за това административни органи, в рамките на тяхната материална и териториална компетентност. При

съставянето на АУАН и издаването на НП не са нарушени сроковете, визирани в разпоредбата на чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН. Налице е редовна процедура по връчване на АУАН и НП на жалбоподателя.

Вмененото във вина на жалбоподателя нарушение е описано ясно и съдържа всички елементи от обективния му състав, както и съответстващата му правна квалификация, с което по никакъв начин не се ограничава правото на защита на нарушителя, респ. възможността му да разбере фактическите и правни рамки на обвинението и адекватно да организира защитата си, което в действителност е сторил. Ето защо, настоящият съдебен състав намира, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са самостоятелно основание за отмяна на обжалвания санкционен акт.

Настоящата инстанция намира за неоснователен наведения от жалбоподателя довод, че съставянето на АУАН в присъствието на един свидетел съставлява съществено процесуално нарушение на императивните норми на чл.42, т.7 и чл.43, ал.1 от ЗАНН. Действително, видно от самия АУАН, се установява, че същият е съставен в присъствието само на един свидетел-очевидец при установяване на нарушението –Ивайло Славчев Недков, работещ като полицейски служител в ОПП- СДВР, който на процесната дата е бил в екип, заедно със свидетеля –актосъставител Симова. Същевременно разпоредбите на чл.40, ал.1 и чл.42, т.7 от ЗАНН боравят с множественото число на термина „свидетели”, а чл.43, ал.1 от ЗАНН указва възможността АУАН да се подпише и само от един от свидетелите. Следователно, изискванията на закона са спазени в пълна мяра само тогава, когато актът е съставен в присъствието на най-малко двама свидетели. Но това не означава, че съставянето на акта в присъствието на един свидетел автоматично води до опорочаване на процедурата до степен такава, че да представлява основание за незаконосъобразност на наказателното постановление, издадено въз основа на такъв акт. Настоящият съдебен състав изхожда от позицията, че съществено процесуално нарушение е налице тогава, когато същото пречатства или ограничава правото на защита на санкционираното лице или разколебава достоверността на отразените в АУАН и в НП констатации, каквито безспорно не се наблюдават в конкретиката на казуса.

По същество на нарушението съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл.174, ал.3 от ЗДвП –„ Водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява

моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.“.

Съгласно трайната съдебна практика нормата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП въвежда както позитивно правно правило за поведение, така и предвиждащата се санкция за нарушаването му. Също така трайно се приема в съдебната практика, че нормата съдържа няколко алтернативно предвидени форми на изпълнителното деяние, като за осъществяването на нарушението е достатъчно реализирането и на само една от тях, но е възможно в условията на кумулативност да бъдат извършени и няколко от формите на изпълнителното деяние.

От граматическото тълкуване на чл. 174, ал. 3 ЗДвП и употребения в нея съюз "или" следва, че нарушението при първата от посочените алтернативи е довършено с обективизирането на самия отказ за извършване на проверка с техническо средство. Последващите действия на нарушителя по извършване на изследване с доказателствен анализатор или даване на кръвна проба и провеждане на химическо изследване, не са елементи от фактическия състав за възникване на отговорността на дееца, а последващи довършването на деянието обстоятелства, водещи до отпадане наказуемостта и противоправността на извършеното, подобно на хипотезите на чл. 18, ал. 3, б "б" НК /отказ от довършен опит/ или чл. 292, ал. 1, т. 2 НК /в която хипотеза лице, извършило лъжесвидетелстване се отказва пред надлежния орган от своите неверни показания до влизане на присъдата или решението в сила и преди да е възбудено срещу него наказателно преследване за това/.

На извод, че нарушението при първата от въведените в чл. 174, ал. 3 алтернативи е довършено със самия отказ да се извърши проверка с техническо средство, навежда и разпоредбата на чл. 3 от Наредбата, която изисква съставянето на АУАН на мястото на извършената проверка, едновременно с издаване на талона за медицинско изследване, а е ноторно известно, че АУАН няма как да бъде издаден за деяние, което не представлява административно нарушение.

АУАН очертава нарушението, с неговите съставомерни признаци от обективна и субективна страна, както и фактите, сочещи на връзката между инкриминираното деяние и лицето, сочено като нарушител. Срещу тези факти нарушителят трябва да се защитава. В този смисъл посочването на всички

съставомерни признаци на вмененото нарушение в АУАН, съответно в НП се явява същностен елемент от правото на защита на нарушителя. Гарантирането на правото на защита на нарушителя изисква същият да бъде запознат с фактическите рамки на нарушението още в началото на административно-наказателното производство, т. е. към момента на съставяне на АУАН, като очертаването на тези фактически рамки на по-късен етап - на етапа на събиране на доказателства в хода на започнало съдебно следствие не санира пропуска тези обстоятелства да бъдат предявени на нарушителя с АУАН.

На следващо място, както вече се посочи АУАН очертава предмета на доказване в административно-наказателния процес, което означава, че административно-наказателната отговорност на лицето, сочено като нарушител може да бъде ангажирана, само ако обстоятелствата посочени в АУАН се докажат в хода на съдебното следствие и могат да се субсумират под състава на определено нарушение. От сочения принцип следва, че отговорността на нарушителя не може да бъде ангажирана въз основа на съставомерни обстоятелства, които са разкрити в хода на съдебното следствие, но които не са посочени в АУАН.

Съотнесени към конкретиката на настоящия казус, посочените принципни положения, индикират, че АУАН и НП отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН за посочване на съставомерните фактически обстоятелства.

Въз основа на установената фактическа обстановка настоящият състав приема, че жалбоподателя М. М. М. в качеството си на водач на МПС не е изпълнил задължението си по чл. 174, ал. 3 ЗДВП да оказва съдействие на компетентните държавни органи по установяване на релевантни за ситуацията обстоятелства, сред които безспорно попада и проверката с техническо средство за управление на МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Съставът на нарушението включва изпълнително деяние, което го определя като нарушение на просто извършване, осъществявано чрез противоправно бездействие.

От субективна страна, деянието е извършено виновно, при пряк умисъл, тъй като нарушителят, в качеството си на правоспособен водач на МПС е

съзнавал своите собствени задължения и тези на контролните органи, но е извършил неправомерен отказ да бъде тестван за употреба на наркотични вещества, без да е налице уважителна причина за това (в какъвто евентуален случай, субективната страна би била предмет на по-детайлно обсъждане, в съответствие с изложената конкретика). В подкрепа на последния извод е и обстоятелството, че на М.М. е бил надлежно връчен талон за медицинско изследване (в жалбата не се излагат твърдения и не се оспорва авторството на подписа в графа "Водач на МПС", поради което и проверка в тази насока не е била предприемана).

Действително, в АУАН не е намерила отражение информацията, описана в НП, че жалбоподателят не е изпълнил предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. Това обаче не е необходимо, доколкото както вече се изясни по-горе задължителното съдържание на АУАН включва наличието само на съставомерните елементи, които обуславят отговорност по даден състав, а в конкретния случай това е сторено.

Освен това, описването на тези последващи обстоятелства, каквито са даване на кръвна проба и последващо токсикологично изследване, обективно не е възможно да стане в АУАН, доколкото нормативно е предпоставено (чл. 3 от Наредбата), че се осъществяват във времево отношение след съставяне на АУАН, което става на място и по времето, в което е направен отказа за извършване на проверка с техническо средство. Ролята на тези последващи обстоятелства в процеса е, че при евентуалното им доказване от страна на жалбоподателя и без да са описани в АУАН и НП, отговорността му по чл. 174, ал. 3 ЗДвП ще отпадне.

В конкретния случай от жалбоподателя не са изложени твърдения, не са ангажирани и доказателства същият след съставяне на АУАН да се е подложил на химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, въпреки връченият му срещу подпис талон за медицинско изследване, описан както в АУАН, така и в НП.

От гореизложеното следва, че по делото остана недоказано наличието на последващи изключващи отговорността на дееца обстоятелства, поради което съдът намира, че в конкретния казус е осъществен от обективна и субективна

страна съставът на нарушенията по чл.174, ал.3, пр.1 и пр.2 от ЗДвП. В случая е ангажирана административно-наказателната отговорност на жалбоподателя на основание чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП, което не представлява процесуално нарушение, още по –малко пък съществено такова, което да доведе до отмяна на атакуваното НП.

Кумулативно предвидените от закона наказания за това нарушение са в абсолютно установен размер, поради което за съда не съществува възможност да ревизира същите.

Само за пълнота на изложението следва да се посочи, че изключителната обществена опасност на нарушенията по чл. 174, ал. 3 ЗДвП произтича от това, че същите не само се явяват предпоставка за избягване на евентуална наказателна отговорност по чл. 343б, ал. 1 НК и чл. 343б, ал. 3 НК, но и крият потенциален риск от значително засягане на обществените отношения, гарантиращи безопасността на транспортната дейност, живота и здравето на участниците в движението, което и обуславя необходимостта от обществена нетърпимост към тях.

По изложените съображения, настоящият състав прие, че атакуваното наказателно постановление е правилно – законосъобразно и обосновано, и като такова следва да бъде потвърдено.

При този изход на правния спор и на основание чл. 63д от ЗАНН разноси се дължат в полза на АНО, който не е поискал своевременно присъждането на такива, поради което и съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т.5 и ал.9 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 21-4332-017600/26.08.2021 г., издадено от Началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция”, с което на М. М. М. на основание чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 2000 (две хиляди) лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 (двадесет и четири) месеца за нарушение по чл.174, ал.3 ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване по реда на Глава XII от АПК пред Административния съд - София-град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____

